

РЕШЕНИЕ

№ 4555

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 28.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5203** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на С. Е., гражданин на Руската Федерация срещу Заповед № 251з-759 от 14.02.2020 г. на Директора на ОД на МВР, [населено място], с която на оспорващата е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 2 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ. Според жалбоподателя, оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Не са посочени фактическите основания за издаване на акта, т.е. какво е наложило издаването на процесната мярка, с което е нарушен чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. Не е взето предвид, че чуждестранният гражданин има сключен граждански брак на 26.01.2023 г. с български гражданин. Двамата съпрузи живеят в общо домакинство и при изпълнението на заповедта ще бъде нарушено правото им на личен и семеен живот, съгласно чл. 8 от Конвенцията. Твърди се, че заповедта е издадена при неизяснена фактическа обстановка и същата би нанесла непоправима вреда на жалбоподателката, на нейното семейство и семеен живот. Е. живее в страна от дълги години и има трайна уседналост, установени социални контакти и създадени в обществото връзки. Инвокирани са доводи, че на чуждестранния гражданин не е дадена никаква възможност да изложи възражения или да посочи доказателства, което

е в нарушение на чл. 35 от АПК. Посочва се, че не е спазен принципа на съразмерност, съгласно чл. 6 от АПК.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващата не се явява лично. Упълномощеният от нея адвокат М. поддържа жалбата. В дадения от съда срок не са постъпили допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата, не се явява. Постъпило е писмено становище от пълномощника му юрисконсулт В., в което се сочи, че жалбата е недопустима, като подадена извън срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Алтернативно се сочи, че същата е неоснователна. Посочено е, че административният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административно-производствените правила. Моли да не се вземат предвид новопредставените доказателства, защото те касаят обстоятелства, настъпили много време след издаването на оспорения акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор намира жалбата за неоснователна и моли тя да бъде отхвърлена.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че на 12.02.2020 г. Началник на сектор „Миграция” при ОД на МВР, [населено място] е изготвил предложение до Директора на ОД на МВР, [населено място] с № УРИ 532р-778. В същото е посочено, че С. Е., гражданин на Руската Федерация е подала на 08.03.2019 г. заявление за продължаване срока на пребиваване на територията на страната, но поради непредставяне на всички изискуеми документи, производството по издаване на разрешение за продължаване на срока на пребиваване е прекратено със заповед № 251з-1686/02.05.2019 г. на Директора на ОД на МВР, [населено място], за издаването, на която Е. е уведомена.

Чуждестранната гражданка не е напуснала страна до изтичането на разрешението ѝ срок за престой, който е бил 10.03.2019 г., поради което спрямо нея е започнало производство по издаване на заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Органите на сектор „Миграция” при ОД на МВР, [населено място] са правели многократни опити да се свържат с Е. на постоянния ѝ адрес в [населено място], [улица], ап. 4, но същата не е открита там. Установено е, че тя е живяла там под наем, като наемодателят ѝ Т. С. е заявил, че тя е напуснала и няма връзка с нея.

Е. е открита на известния телефонен номер, но след като полицейският служител се е представил, тя е затворила и е прекратила да отговаря на повикванията.

Установено е, че оспорващата е била управител на „Интерекспо-Т.” – търговско представителство, неюридическо лице, но при посещение на адреса на седалище му, не е открито лице за контакт.

Осъществена е връзка и със съпруга на жалбоподателката В. Е. Е.. Същият е заявил, че бракът му с нея е бил сключен фиктивно през 2015 г. поради негови финансови затруднения. Тя му споделила, че не иска да се връща в Русия, защото там я търсят за пари. Дватама са живели заедно само около месец, а през 2016 г., след което тя го напуснала и му се е обадила, за да му каже, че живее с друг мъж.

След направена справка е установено, че С. Е. не се намира в затворите и

следствените арести на страна и последното ѝ регистрирано влизане на територията на страната е на 25.06.2017 г., след което няма регистрирано излизане.

Изложеното в предложението представлява обобщение на действия предприети от длъжностни лица при сектор „Миграция” на ОД на МВР, [населено място], обективирани в докладни записки и сведения, снети от различни лица в хода на проверката (л. 17-26).

Вземайки предвид направеното предложение, Директорът на ОД на МВР, [населено място] е издал оспорената заповед.

Като доказателство по делото е приета удостоверение рег. № 25р-13910 от 28.03.2023 г., видно от което Р. С. С. към 14.02.2020 г. е заемал длъжността Директор на ОД на МВР, [населено място], удостоверение за сключен граждански брак от 26.01.2023 г., видно от което С. В. Е. и К. С. Б. са сключили граждански брак, договор за наем на недвижим имот от 08.02.2023 г., видно от който С. В. Е. и К. С. Б. са сключили договор за наем на недвижим имот, находящ се в [населено място], декларация 08.02.2023 г. от К. С. Б., че същият ще осигурява финансова издръжка на съпругата му С. В. Е., медицински документи, касаещи здравословното състояние на К. С. Б., застрахователна полица за покриване на медицински разноски за лечение на С. В. Е. със срок на валидност до 19.02.2023 г., удостоверение, издадено от „Инвестбанк” АД от 04.01.2023 г., видно от което С. В. Е. притежава банкова сметка, с налично салдо от 7368 лв. и уверение от В. Е. Е. от 28.10.2015 г., че същият ще заплаща на съпругата си месечна издръжка в размер на 2000 лв.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съдът не споделя довода на пълномощника на ответника, че процесната заповед е влязла в сила, поради което оспорването е недопустимо.

В ЗЧРБ не са предвидени особени правила за връчване на съобщенията, поради което в случая се приложими общите правила на АПК.

По преписката няма данни С. Е. да е предоставила на ОД на МВР, [населено място] информация за наличие на персонален профил, регистриран в информационната система за сигурно електронно връчване като модул на Единния портал за достъп до електронни административни услуги по смисъла на Закона за електронното управление или електронен адрес, който позволява получаване на съобщение, съдържащо информация за изтегляне на съставения документ от информационна система за връчване, т.е. в случая е приложима разпоредбата на чл. 18а, ал. 8 от АПК, според който когато съобщаването не може да бъде извършено по реда на ал. 1 – 6, то се извършва чрез връчване на последния адрес, посочен от страната, или при липса на такъв – на адреса, на който страната е получавала съобщения или е била призована за последен път в производството. Когато няма адрес, който страната е посочила или на който е получавала съобщения или е била призовавана, за граждани, съобщенията се връчват по настоящия адрес, а при липса на такъв или когато не могат да бъдат намерени на този адрес – по постоянния адрес.

В случая, видно от приложените по преписката докладни записки Е. е търсена за връчване на оспорената заповед на всички известни в ОД на МВР, [населено място], адреси, на които тя е могла да пребивава, но същата не е открита на тях.

Според чл. 18а, ал. 9 от АПК, когато страната не може да бъде намерена на адреса и

не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението, съобщаването се извършва чрез залепване на уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп – на входната врата или на видно място около нея. Когато има достъп до пощенската кутия, съобщението се пуска и в нея. В съобщението се посочва, че документите или книгата са оставени в канцеларията на органа или на съда и могат да се получат в едноседмичен срок. Документите или книгата се смятат за връчени с изтичането на срока за получаването им от канцеларията на органа или на съда.

В случая няма данни за изпълнена процедура по залепване на съобщението. Административният орган е пристъпил направо към поставяне на съобщение на таблото за съобщения на ОД на МВР, [населено място].

Така е направен неправилния извод, че С. Е. е била надлежно уведомена за издаването на оспорената заповед 21.02.2020 г., поради което подадената жалба е недопустима като просрочена.

Предвид допуснатите съществени процесуални-нарушения по връчването на оспорения акт, съдът намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

Оспорената заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ – Р. С. е заемал длъжността Директор на ОД на МВР, [населено място].

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ, т.е. чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешения му срок.

Нито в жалбата, нито пред настоящия съдебен състав са наведени доводи, че към момента на издаването на Заповед № 251з-759 от 14.02.2020 г. на Директора на ОД на МВР, [населено място], С. Е. е притежавала валидно разрешение за пребиваване на територията на страната или виза за пребиваване. Същата е подала на 08.03.2019 г. заявление за продължаване срока на пребиваване на територията на страната, но поради непредставяне на всички изискуеми документи, производството по издаване на разрешение за продължаване на срока на пребиваване е прекратено със заповед № 251з-1686/02.05.2019 г. на Директора на ОД на МВР, [населено място], за издаването, на която Е. е уведомена.

От изложеното следва заключението, че към 14.02.2020 г. чуждестранната гражданка не изпълнила задължението си по чл. 34, ал. 1 от ЗЧРБ да напусне страната до изтичане на разрешения срок на пребиваване, т.е. е била незаконно пребиваващата на територията на страната, което е основание за налагане на принудителна административна мярка по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ.

По отношение на довода, че актът е издаден при липса на мотиви, т.е. не е спазена предписаната от закона форма, съдът намира същия за неоснователен. Заповедта е издадена в писмена форма, като са изложени кратки мотиви. Съдът намира този недостатък за несъществен. Фактическите основания за налагане на процесната принудителна административна мярка са описани в акта, като е конкретно материалноправно основание - чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ. Налице е и точно описание на фактите, послужили за налагане на мярката – чужденецът не е изпълнил задължението да напусне територията на страната след изтичане на разрешения му

срок за пребиваване.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Няма данни С. Е. да е уязвимо лице и да има производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Към момента на издаването на заповедта тя е имала сключен граждански брак с български гражданин, който е бил фиктивен, видно от предоставените от съпруга ѝ В. Е. Сведения сведения. Не са установени и културни и социални връзки на чужденеца с други български граждани на територията на страната.

Представените в хода на съдебното производство доказателства съдът не намира за относими за преценката на законосъобразността на оспорената заповед. Гражданският брак между С. В. Е. и К. С. Б. е сключен едва в началото на 2023 г., без да има данни какви връзки са имали съпрузите преди това. Договорът за наем е сключен след като Е. се е запознала с оспорения пред настоящия съд акт, т.е. може да се приеме, че същият е съставен за нуждите на доказване на благоприятни за оспорващата обстоятелства. По отношение на здравословното състояние на К. Б., съдът намира, че от представените медицински документи не се установява същото да е влошено до степен същият да не може да се грижи за себе си, поради което е неоснователно твърдението, че Е. трябва да остане в страната, за да се грижи за него. Останалите документи, касаещи наличие на средства за издръжка и застраховка за медицински разходи, биха имали отношение към производството по издаване на разрешение за пребиваване или виза, но не и в производството по налагане на ПАМ по чл. 41 от ЗЧРБ.

По отношение на твърденията за нарушение на чл. 35 от АПК, съдът намира следното. По преписката няма данни оспорващият, да е уведомен за започналото административно производство. Неуведомяването на заинтересованите страни по предвидения от закона ред, нарушава тяхното право, да подадат възражения и да направят искания по предвидения в закона ред. Според, настоящия състав, в разглеждания случай това нарушение, доколкото съществува не е съществено. С оспорването на акта пред съда, лицата, които считат, че техни права или законни интереси са засегнати, могат да ги защитят ефективно чрез искания за събиране на доказателства, възражения и представяне на доказателства. Съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед издадена от компетентен орган, при липса на нарушения на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че ответникът, чрез процесуалния си представител е претендирал такива, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Е., гражданин на Руската Федерация срещу Заповед № 251з-759 от 14.02.2020 г. на Директора на ОД на МВР, [населено място], с която на оспорващата е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 2 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА С. В. Е., гражданин на Руската Федерация с паспорт №[ЕИК] да заплати на Областна Дирекция на МВР, [населено място] на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 5203 по описа за 2023 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.